

som de er givet i det Forslag, der er vedtaget i det andet høje Ting, betyder en Skærpelse fra det oprindelige, idet der heri i Stedet for Biskoppens Skøn kræves en enstemmig Indstilling af Menighedsraadet, saaledes at mindst $\frac{3}{4}$ af de mødte stemmeberettigede Medlemmer skal have afgivet deres Stemme. Herimod har jeg intet at indvende, da jeg mener, det er rigtigst, at de Kauteler, der skal stilles, stilles ved Indgangen til Præstegerningen og ikke senere. Det vil baade de paagældende Præster, Kirken og Menigheden være bedst tjent med.

Hvad den nye § 2 angaar, skal jeg kun bemærke, at jeg lægger megen Vægt paa, at de universitetsuddannede Mænd, der ikke har bestaaet den afsluttende teologiske Prøve, for at blive Præster gennem deres Arbejde i Menigheden skal have bevist, at de er i Besiddelse af de Egenskaber, der kræves til Præstegerningen, og at Biskoppen skal forvisse sig om, at de er i Besiddelse af de nødvendige Kundskaber.

Jeg skal ikke lægge Skjul paa, at de Paragraffer i Lovforslaget, der interesserer mig mest, og hvis Bestemmelser sikkert ogsaa i Fremtiden vil faa den største praktiske Betydning, er §§ 3 og 5. Nægtes kan det ikke, at Døren for ikke-akademisk uddannede Mænd ind til en Præstegerning er snæver, men som jeg allerede har nævnt, finder jeg dette fuldt forsvarligt, ja, absolut rigtigst. Derimod er jeg betænkelig ved de Kauteler, der stilles, efter at Dørtærskelen er passeret. Jeg havde i og for sig ikke noget imod, at der var en uskreven Lov, der bestemte, at Præster skulde virke — skal vi sige 5 Aar i et Embede, før de kunde forflyttes; men jeg er meget betænkelig ved at fastsætte en længere Karenstid for de i § 3 nævnte Præster.

At Biskoppen i det Stift, hvor en Lægmandspræst, der ønsker Forflyttelse, er ansat, skal kunne anbefale dennes Ansøgning, finder jeg er naturligt; men jeg paa-skønner, at Bestemelsen, der fandtes i det oprindelige Forslag, om, at Biskoppen i det Stift, der søgtes i, ogsaa skulde anbefale, er bortfaldet, thi den sidste Biskop vil jo i de fleste Tilfælde ikke have andet Kendskab til Ansøgeren, end hvad han maatte have indhentet fra Biskoppen i det Stift, hvori den paagældende Præst er ansat.

Efter den nugældende Lov kan ingen af de i Loven nævnte Kategorier beskikkes til Præster i Folkekirken efter det fyldte 60. Aar. Jeg finder det forsvarligt, at dette Forhold ændres i det foreliggende Lovfor-

slag, da der godt kan være Mænd i 60 Aars Alderen, som i Kraft af deres Modenhed og rige Livserfaring vil kunne øve en vel-signet Præstegerning i en halv Snes Aar. Paa den anden Side er det efter min Mening absolut rigtigst, at der for saadanne ikke kan blive Tale om Pension af nogen Art.

Maa jeg sluttelig bemærke, at jeg finder det heldigt, at man i Lovforslagets sidste Paragraf bestemmer, at Loven paa ny skal tages op til Revision efter 5 Aars Forløb. Endnu har man ikke fuld Klarhed over Lovens Virkninger, og jeg kan meget godt tænke mig, at man ved næste Revision kunde ønske at ændre adskillige af de i Lovforslaget forekommende Bestemmelser.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget her i dette høje Ting.

Kammersgaard: Jeg finder ikke, der er Anledning til at begynde en større Debat om det foreliggende Lovforslag, efter at det har passeret det høje Landsting og der været Genstand for en meget indgaaende Behandling. Men for ikke at blive misforstaaet vil jeg dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, at som Forslaget foreligger, kan Socialdemokratiet ikke være med til at gennemføre det. Og det af flere forskellige Grunde, som den højtærede Kirkeminister jo allerede er bekendt med fra Landstinget. Jeg skal her kun pege paa Bestemelsen om den enstemmige Indstilling, der skal foregaa i Henhold til Forslagets § 1, og der er flere lignende Bestemmelser. Men det synes jo ikke, at de nuværende Flertalspartier her paa Rigsdagen ønsker at tage noget særligt stort Hensyn til, hvad vi fra vor Side har at indvende vedrørende den kirkelige Lovgivning. Under de nuværende politiske Styrkeforhold lader det sig jo gøre at undlade at tage Hensyn til det største Parti, men jeg vil dog bede de to Flertalspartier fare varsomt frem i saa Henseende, for før eller senere vil jo dette Styrkeforhold ændre sig, og naar det sker, vil dette Spørgsmaal og tillige et Spørgsmaal af meget større Rækkevidde — jeg tænker her paa Spørgsmaalet om Kirkens Adskillelse fra Staten — komme paa Dagsordenen, og Vanskelighederne ved at faa en god Løsning af det Spørgsmaal til den Tid vil blive store. Jeg vil nødig gøre det allermindeste for at gøre de Vanskeligheder større, end jeg i Forvejen kan se de vil blive; ingen ønsker mere end jeg, at den Adskillelse, som en Gang kommer, maa foregaa uden større Kampgny. Jeg gaar ud fra, at For-